

- 1109 Καὶ τὸ μελίσσιν τὸ σοφὸν γλυκεῖαν βρῶσιν κάμνει,
1110 καὶ ὁ καρπὸς τῆς ποθεινῆς ὑπάρχει γὰρ τοῖς πᾶσιν,
οὐ μόνον ιδιώτας τε ἀλλὰ καὶ βασιλεῖς τε,
καὶ ποθεινὴ γὰρ ὑπάρχει ἡ μέλισσα τοῖς πᾶσιν,
ἐπισυνάγει ἅπαντα τὰ ἄνθη τε καὶ κρῖνα,
καὶ τὸν καρπὸν τῆς ἐκτελεῖ καὶ ἄρεστον τοῖς πᾶσιν
1115 καὶ βρῶσιν ἐκ θεοῦ καὶ πάντα περιτρέχει·
οὐκ ἔχει ἀναγκάζοντα ἵνα ἐπιμελῆται·
ἀεὶ καὶ διαμένουσα πάντοτε κοπιᾷζει,
οὐ μόνον τὰς ἡμέρας τε, ἀλλὰ [δὲ] καὶ τὰς νύκτας·
καὶ ἄκουσον τὰς ῥήσεις [τε] τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος,
1120 πῶς γὰρ κελεύει δι' αὐτὴν τὴν μέλισσαν καὶ λέγει·
«Μιμήθητι, ὦ ὀκνηρὲ, τὸ σποῦδος τῆς μελίσσης,
πῶς κοπιᾷ διὰ παντὸς, ἕως τέλους ζωῆς της.»
Καὶ σὺ, ὦ ἄνθρωπε ὀκνηρὲ, ῥάθυμε καὶ ὑπνώδη,
ἕως πότε κατάκεισαι βορβορωμένη κλίνη;
1125 Καὶ τάχυσον καὶ σπούδαςον ἐν τῷ ναῷ κυρίου,
ἄκουσον λόγους ἐκ θεοῦ καὶ γλύκανε τὸν νοῦν σου,
καθὼς καὶ ὁ πρῶτος Δαβὶδ βοᾷ καὶ λέγει·
«Ὡς γλυκεὰ τῷ μου λάρυγγι τὰ λόγια σου ὑπὲρ μέλι.»
Μιμήθητι, ὦ ἄνθρωπε, τὴν βρῶσιν τῆς μελίσσης,
1130 πῶς κοπιᾷ διὰ παντὸς, θεοῦ τοῦ συνεργοῦντος,
καθὼς γὰρ ἄνω εἵπαμεν· πλείων ἀναγωγή τε.

Émile Legrand επιμ., *Le Physiologus. Poème sur la nature des animaux en grec vulgaire et en vers politiques*, Maisonneuve, Παρίσι 1873.